

Arrest

nr. 101 409 van 22 april 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 oktober 2008 dienen de verzoekers elk een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 1 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. X van 20 januari 2011 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan elk van de verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 20 maart 2012 diene de verzoekers elk een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.4 Op 23 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van elk van de verzoekers.

1.5 Op 11 september 2012 diene de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6 Op 7 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2012 (en de aanvulling van 24.10.2012) werd ingediend door :

M(...) M(...) geboren te Grozny + echtgenote K(...) L(...) geboren te Malgobek + kinderen M(...) P(...), M(...) Y(...), M(...) I(...) en M(...) M(...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds oktober 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn, sociale banden zouden hebben ontwikkeld, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en werkbereid zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter en er lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en er dus geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen vroegen op 16.10.2008 voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 17.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen geen gevolg daaraan te geven en vroegen op 20.03.2012 voor de tweede keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 2 jaar en 3 maanden voor de eerste en iets minder dan 7 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. X van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De loutere bewering dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling bij een terugkeer, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen wisten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Ook de wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om tijdelijk terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen dienen zich hiertoe te begeven tot de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Er zijn andere landgenoten die zich in een gelijkaardige situatie bevinden en die zich eveneens dienen te schikken naar de in voege zijnde wetgeving, ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen, nl. de kosten en de omweg, waardoor dit voor hen geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Ook staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun voor de terugreis te bekomen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook de aanvraag art. 9ter negatief werd afgesloten op 5.10.2012.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de aangehaalde elementen inzake integratie verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend

het feit dat zij niet met de strafrechter in aanraking kwamen maar normaal is de duur van de asielaanvraag weze ongeveer twee jaar en 3 maand voor de eerste en bijna 7 maand voor de tweede kan niet als onredelijk land kan beschouwd worden

de scholing van de kinderen is geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen art. 3 EVRM is niet geschonden

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven 4 jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekers betogen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de ingeroepen elementen aangaande hun lang verblijf van 4 jaar in België, hun integratie, het feit dat hun kinderen school lopen in België, en de lange duur van de asielprocedure.

Blijkens de stukken van het dossier hebben de verzoekers bij hun aanvraag inderdaad op de bovengenoemde elementen gewezen. Zij hebben tevens aangebracht dat een terugkeer naar het land van herkomst gevaarlijk is en een schending inhoudt van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een terugkeer een omweg en heel wat kosten met zich zou meebrengen en dat zij geen gevaar voor de openbare veiligheid betekenen. De Raad stelt, na eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, vast dat in tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, blijkt dat de verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar al deze elementen en dat hij ook op concrete wijze heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. De kritiek van de verzoekers mist enige grond.

De argumenten die de verzoekers aanhalen in hun middel, waarbij ze zich afvragen welke elementen kunnen leiden tot het toekennen van de regularisatie, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekers lijken de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verwarren met de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. De onderhavige beslissing verklaart immers de aanvraag onontvankelijk, wat betekent dat het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet werd aangenomen. In hun betoog gaan de verzoekers nergens in op deze buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt ook duidelijk gemotiveerd dat de elementen die verzoekers inroepen betreffende hun integratie, niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, staat in de bestreden beslissing niet te lezen dat de elementen van integratie onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het betoog van de verzoekers is niet ter zake dienend.

Met hun betoog maken de verzoekers dan ook geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, laten de verzoekers na uiteen te zetten waaruit de schending zou bestaan. Dit middelenonderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. “

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende asiel.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er zomaar gratis wordt gesteld dat twee jaar en drie maanden en bijna 7 maanden, dus samen twee jaar en 10 maanden niet onredelijk is.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal vier jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2.3 *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Slechts dan zal een schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, blijkt dat de verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekers voorgehouden buitengewone omstandigheden, doch van oordeel is dat zij niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. Hiertoe kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de verweerder dat de door hen ingeroepen elementen in verband met de integratie en de lange duur van de asielpcedure geen buitengewone omstandigheden uitmaken zodat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Zij menen dat het geheel van de elementen die zij naar voor brachten, in alle redelijkheid een grond voor regularisatie moeten vormen.

Wederom gaan de verzoekers eraan voorbij dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoekers lijken niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In hun betoog lichten de verzoekers nergens toe waarom de elementen van integratie in hun hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaakt, m.a.w. waarom dit hen zou beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. De verzoekers verduidelijken nergens waarom het voor hen om deze redenen, of om andere in de aanvraag vermelde redenen, bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst. Met hun betoog tonen de verzoekers derhalve niet aan dat het standpunt van verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de duur van de asielpcedure stelt de verweerder niet enkel dat deze duur niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, doch ook dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is niet betekent dat er automatisch een verblijfsrecht wordt toegekend, waarmee de verweerder impliciet stelt dat zulks de gegrondheid van de aanvraag betreft, en niet de ontvankelijkheid. Hoe dan ook geven de verzoekers opnieuw niet aan waarom de duur van de asielpcedure maakt dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Ook op dit punt maken de verzoekers niet aannemelijk dat de beoordeling van de verweerder kennelijk onredelijk is.

Met hun betoog maken de verzoekers noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin tonen de verzoekers aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het discriminatie- en gelijkheidsbeginsel laten de verzoekers na uiteen te zetten waaruit deze schending zou bestaan. Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3.3 In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekers betogen tevens dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden is.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW
- de kinderen genieten onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

"Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

De verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij aangeven dat de asielprocedure verschillend is van de procedure waarbij de aanvraag tot regularisatie wordt behandeld. Dit betekent echter niet dat de verweerder geen rekening zou kunnen houden met de elementen die reeds behandeld werden door de asielinstanties en die door de verzoekers opnieuw worden ingeroepen in het kader van hun regularisatieaanvraag. In hun aanvraag hebben de verzoekers gewezen op het gevaar in hun land van herkomst. Dit gevaar werd ook reeds onderzocht ten tijde van de asielprocedures en dit zowel in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus, als in het kader van de beoordeling van subsidiaire beschermingsstatus. De asielinstanties hebben toen geoordeeld dat er geen reden bestond om de verzoekers de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient er dan ook op te worden gewezen dat de asielinstanties aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn gelijkkluidend. Voornoemde vaststelling impliceert dat de verzoekers geen risico lopen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus maken de verzoekers niet aannemelijk dat een terugkeer naar

hun land van herkomst in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Met hun vage en algemene beschouwingen tonen de verzoekers niet aan dat er *in casu* sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoekers met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM geen bewijs voorleggen en dat het *“in casu enkel bij een bewering blijft en dat dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie”*. Dit strookt met de gegevens uit het administratief dossier: de verzoekers hebben dienaangaande in hun aanvraag gewezen op artikel 3 van het EVRM en hebben hierbij enkel verklaard: *“het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk (...)”*. Zij hebben in dit verband geen verdere, meer concrete, gegevens aangebracht. Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Door slechts in vage termen te verwijzen naar een gevaarlijke situatie in het land van herkomst, tonen de verzoekers niet aan dat zij onmogelijk of bijzonder moeilijk kunnen terugkeren naar hun land om van daaruit de verblijfsaanvraag in te dienen. Nu de verzoekers geen concrete elementen hebben voorgelegd van hun beweringen, dienen deze ongestaafde beweringen niet verder te worden onderzocht en steunt de bestreden beslissing in dit verband op een correcte feitenvinding.

De verzoekers maken geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoekers wijzen op de werkelijke band die zij met België hebben, wijst dit alweer op elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan. Dergelijke argumenten tonen niet aan dat de buitengewone omstandigheden, als ontvankelijkheidsvereiste voor verblijfsaanvragen conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, door de verweerder *in casu* verkeerd werden beoordeeld. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Wat betreft de verwijzing in de uiteenzetting van het middel naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat het rechtstreekse werking zou hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde. De verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het IVRK.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE